

„Истамбулз, 1236 (1821) година, Царски сарай.

До много учения и честния кадия въ Търново.

Въ царската ми канцелария се получиха оплаквания отъ Търновския митрополитъ, който е настоятелъ на манастиритъ и църквитъ въ вакъфа на Старата майка султанка, че въ Кадиевия чифликъ (Церова Кория) — Търновска каза, злосторници ходили по манастиритъ и църквитъ, бияли раята, вземали безплатно храна, дрехи, добитъкъ, грабили църковни съсжди, спали въ стаитъ и килиитъ на старитъ монаси и т. н. Правителството нарежда да се издири работата и, като се откриятъ пакостниците, да се накажатъ. По този случай правителството съобщава, че властитъ сж отговорни, ако на раитъ се прѣчи да работятъ, ако постоянно се страхуватъ за вѣрата си и за сигурността на кжшитъ си“.

Селище и граници.

Церовчани не можаха да покажатъ владало (худутнаме) за границитъ на своето землище и кому точно то е било собственостъ. Обаче, нашето твърдение, че землището е принадлежало на Старата майка султанка се доказва по косвенъ начинъ, чрезъ тапиитъ (крепостнитъ актове), които селянитъ сж получили като стопани и собственици на земята.

Отъ тапитъ, които представиха чрезъ общината *Георги Ивановъ Ганчевъ, Маринъ Ивановъ, Петко Милковъ, Милко П. Милковъ* и др., се вижда, че кадията не билъ собственикъ, а другъ. Ето какво се казва въ едно владало:

„Истамбулз. Отдѣлз вакъфски имоти.

Управителтъ на вакъфскитъ имети въ Търново съобщава, че въ село Кадиева Чифликъ (Търновска каза) селянинтъ *Устоянз*, синъ *Атанасовз*, има нива въ вакъфа на Старата майка султанка, мѣстность Распопового съ граници: нивата на *Иана*, нивата на *Димитра* и кабулъ търласж, 7½ дюлюмя, оценена за 800 гроша. Стопанинтъ *Устоянз* продава казаната нива на *Пенча Тодоровъ* и му я оставя съ задължение купувачтъ да плаща редовно законното даждие на вакъфа на Старата майка султанка, като (даждието) се събира за богоугодни цели по завета на благотелката. Затова се дава на *Пенча Тодоровъ* настоящия актъ 1288 (1872 г.)

Този документъ, както и предния, доказва две нѣща: 1) че землището не е на кадията, а е на Старата майка султанка и 2) че раятинтъ *Стоянъ Атанасовъ* поради това, че е стопанисвалъ и работилъ редовно нивата повече отъ 25—30 години, или я получилъ отъ баща си, има право да я притежава като своя собственостъ и да я продава съ задължение купувачтъ да поеме и даждието на вакъфа.

Население.

Населението въ Церова Кория е било винаги чисто българско. Въ селото и около него нѣма белези отъ турски преселници, нито джамия, нито турски гробища. Наименованията на мѣстноститъ сж български, освенъ на нѣкои мѣста, които турскитъ власти не сж могли да произнасятъ, та ги